

Meditacions: 21 de desembre

Reflexió per meditar el 21 de desembre. Els temes proposats són: Maria se'n va de pressa a la muntanya; gratitud per la bondat de Déu; l'alegria del qui creu.

«MARIA se n'anà decididament a la Muntanya, a la província de Judà» (*Lc 1, 39*); intueix que la seva cosina la necessita i corre cap a ella, sense aturar-se. Quina sort la d'Isabel de tenir una parenta així: tan disposada, tan sensible, tan dòcil a les necessitats dels altres. «Qui soc jo perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me?» (*Lc 1, 43*).

Potser també nosaltres podem dirigir una oració així al Senyor: per què tinc tanta sort de conèixer-te, Senyor, de poder estar conversant ara amb tu, de tenir-te a la meva ànima?

Demanem a santa Isabel, que va rebre la primera visita del Messies encarnat, que ens ajudi a agrair a Déu les seves delicadeses amb cadascun de nosaltres. I això, alhora, ens porta a voler, com santa Maria, sortir de pressa per compartir aquest regal amb moltes ànimes.

Isabel es va emocionar quan va arribar la seva cosina. Alguna cosa es va moure en la profunditat de la seva ànima. Es va omplir de l'Esperit Sant. Ja des dels primers compassos de la nova aliança, Déu inunda amb la seva gràcia les ànimes que s'hi deixen acaronar. Sabem, doncs, que Maria era la plena de gràcia i que Isabel es va omplir de l'Esperit Sant. És impressionant aquesta capacitat del cor humà de contenir Déu. A sant

Josepmaria li impressionava la grandesa i infinitud d'un Creador que vol estar tan a prop nostre: «Que gran ets, i que bonic, i que bo! I jo, que beneit soc, que pretenia entendre't. Que poca cosa series, si cabessis al meu cap! Em caps al cor, que no és poc»^[1]__.

DAVANT LA GRANDESA de la missió que havien rebut, aquestes dues cosines no es fan enrere, espantades. No es deixen emportar per la por al fracàs ni per l'angoixa. Confien plenament en Déu. Estan agraïdes. No es veuen envoltades més que per dons i es bolquen en acció de gràcies, sense pensar gaire en les dificultats que ja han tingut o que inevitablement arribaran.

Així apareixen aquestes dues mares: serenes, alegres, agraïdes. Se saben

estimades per Déu i això les impulsa molt per sobre del que és humanament raonable. Maria i Isabel estan entusiasmades. Els seus fills, cadascun d'una manera diferent, marcaran un abans i un després en la història de la humanitat. Elles no es preocupen gaire de com es durà a terme tot això, estan convençudes que Déu ho farà molt bé. «Benaurada ets perquè has cregut, diu Isabel a la nostra Mare. — La unió amb Déu, la vida sobrenatural, comporta sempre la pràctica atractiva de les virtuts humanes: Maria porta l'alegria a la llar de la seva cosina, perquè «porta» Crist»^[2].

Per a Isabel, el silenci de Zacaries, el seu marit, també va ser una font de gràcia. Probablement la va fer pregar més, preguntar directament a Déu pel sentit dels seus plans. Junts, Isabel i Zacaries es van preparar silenciosament per a la vinguda de

Joan; així era més fàcil evitar que allò superficial tapés el gran misteri de la redempció que s'estava obrint davant les seves mirades. Havien estat elegits per ser parents del Messies i amb això n'hi havia prou per omplir les hores d'un diàleg continu amb Déu.

«ETS BENEÏDA entre totes les dones» (Lc 1, 42). Aquesta és possiblement una de les frases més repetides de la història. La pronunciem a cada avemaria, juntament amb tots els cristians del món i de tots els temps. I els anys han confirmat que Isabel no s'equivocava. Qui es refia de Déu és més feliç. Les úniques promeses que són segures, que no són fràgils, són les del Senyor. Com en la vocació de Maria, també en la història d'Isabel podem veure que l'alegria té una

presència important: Joan salta de goig al ventre de la seva mare per la presència de Jesús.

A nosaltres també ens agradaria saltar de goig contínuament.

Voldríem sentir fins i tot físicament la presència de Crist, la seva proximitat. Certament, santa Isabel havia resat durant molts anys abans d'aquests esdeveniments. Potser ja havia assumit que no tindria fills. És llavors quan Déu intervé en la seva vida convertint-la en mare del més gran entre els nascuts de dona (cf. *Mt* 11, 9). Així és Déu i el mateix fa a la nostra vida. On sembla que ens falta és on ens beneeix. On no arribem nosaltres, ell desborda la seva gràcia. On ens rendim a la seva Providència, comprovem que els seus plans són els millors, més emocionants i ambiciosos. «Déu arriba de franc. El seu amor no és negociable: no hem fet res per merèixer-lo i mai no el podrem recompensar»^[3].

Qui s'imaginaria sis mesos abans que la seva cosina seria la mare del Messies i que ella seria la del precursor. Quantes vegades la nostra fe és posada a prova per unes circumstàncies adverses o pels nostres desitjos de voler considerar totes les variables i possibilitats del futur. Podem demanar a Isabel i a santa Maria que ens ajudin a donar gràcies amb la seva mateixa alegria. «Qui soc jo perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me?» (*Lc* 1, 43).

[1] Sant Josepmaria, Apunts de la predicació, 9-VI-1974.

[2] Sant Josepmaria, *Solc*, núm. 566.

[3] Francesc, Homilia, 24-XII-2016.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-21-de-desembre/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-21-de-desembre/)
(01/12/2025)